

LIECĪBA

Ir kaut kas īpašs šādā pielūgsmē, kas gluži vienkārši šķiet citādāks. Tas vienkāršums, kad tu vienkārši ļauj savai dvēselei būt svētītai Tā Kunga Klātbūtnē. Man tā ir īstena kristietība darbībā.

Katru rītu "Angelus templī" pulksten desmitos, man šķiet, runā brālis Duplesis. Vai pareizi, brāli Duplesi? Viņš ir viens no tiem dažiem cilvēkiem, ko es esmu satīcis, kas patiešām izprot manu kalpošanu. Un, ja jūs atnāksiet, esmu pārliecināts, ka jūsu dvēseles būs svētītas, klausoties brāli Duplesī.

Man tikko kā bija tas gods pirmo reizi dzīvē satikt viņa sievu. Tik...viņa ir vienkārši tipiska afrikāņu sievietē. Viņa sacīja, ka viņa ir no Teksasas... Vai jūs visi Kalifornijā mani mīlat? Jūs zināt, ka Teksasa šobrīd ir otrais lielākais štats Savienībā? Hmm. Aļaska ir pirmais, ziniet. Ak vai, tas liek Teksasai aizdomāties, vai ne? Nu, mans brālis ir no Teksasas, un arī man ir dažas lietas no Teksasas, ar ko palielīties. Un daudzi lieli cilvēki ir cēlušies no Teksasas. Es esmu pārliecināts, ka viņi Debesīs būs ļoti zināmi, kad mēs tur nokļūsim: varenas atmodas un tā tālāk.

2 Lūk, šodien šajā ar Dieva Garu piepildītajā telpā es sagaidu, ka var notikt jebkas. Tas ir tad, kad cilvēki ir sapulcējušies kopā vienprātībā; tieši tad kaut kas notiek.

Es priecājos, ka šajā rītā šeit ir mans draugs, šeit aizmugurē, ar kuru kopā mēs gājām medībās. Es nevaru atcerēties viņa vārdu, daļu no viņa vārda. Brālis Džonijs no... Van Rūtena. Barts Van Rūtena. Un tāpēc viņš... Pateicoties kristīgo uzņēmēju laipnībai pret mani, mēs kopā medījām tur uz Neatgriešanās upes. Mums, protams, bija daudz labas kopīgas sadraudzības.

3 Un tagad, es domāju, ka mums nav laika, lai patiešām paņemtu un runātu jums kādu tēmu, un es vienkārši gribētu pateikt šo nelielo liecību. Un aizdomājoties... Lūk, brālis Duplesis palūdza, lai es pasaku sanākušajiem, ka viņš aizgāja prom ne savas nepieklājības dēļ, bet viņam tieši tagad ir kalpošana, uz kuru viņam ir jāiet, un tāpēc...Angelus templī; viņš tur runā šajā rītā. Bet šovakar mēs sagaidām, ka templī būs vēl viena varena Viņa Gara izliešanās. Vakardien mums bija neparasts vakars templī.

Un tā, daži no tempļa veterāniem stāvēja tur ārā tajā mazajā alejā, kad es gāju tai cauri, vienkārši raudādams un sacīdams: "Tas izskatās kā senajos laikos." Viens puisis, kuru es saucu par "Lielo Maiku", varbūt viņš ir šeit. Viņam vienkārši bija īsti svētki.

4 Un tā, vakar es runāju par Svētā Gara vadību, kā Dievs ved. Un, ja vien mēs varētu aizdomāties mūsu prātos, ka visas tās lietas nāk no Dieva.

Un apmēram pirms nedēļas es saņēmu vēstuli par kādu atgadījumu, kas bija noticis aptuveni pirms četrpadsmit gadiem par domāšanu...kur bija jautājums: "Vai šīs dziedināšanas ir garīgām slimībām, vai tās ir fiziskas dziedināšanas?" Un es nodomāju, ka es pastāstīšu to šajā rītā, kas bija noticis ar vienu melnādainu meiteni Džonboro, Arkanzasā, pirms aptuveni četrpadsmit gadiem, manas kalpošanas sākumā.

5 Mums bija... Toreiz darbalaukā nebija neviena, izņemot mani. Brālis Roberts un tie pārējie vēl nebija ienākuši, un brālis Kojs un daudzi no tiem varenajiem strādniekiem, kuri darbojas šodien. Un es tur biju bijis astoņas dienas no vietas uz platformas, nekur negāju; vienkārši atrados tur dienu un nakti. Un nedaudz pasnaudu, atslēdies pret kanceli, un viņi atnesa man nedaudz apelsīnu sulas; un es biju apņēmies palikt, līdz es palūgšu par ikvienu. Bet tur bija...pēc tām astoņām dienām tur bija tūkstošiem vairāk cilvēku nekā sākumā.

Un tā, es atceros, ka man pamāja kāds cilvēks uniformā, un tas bija ātrās palīdzības šoferis. Un viņš sacīja: "Man tur ārā ir pacients, kas mirst. Vai varat atnākt pie viņas?"

6 Tieši iepriekšējā vakarā tur bija bijis kāds vīrs, tas bija kurpnieks no citas pilsētas Arkanzasā;

viņš kādus divdesmit gadus bija bijis akls. Un, kad viņš izgāja cauri lūgšanu rindai, Svētais Gars pateica viņam par viņa stāvokli un pasludināja, ka viņš ir dziedināts. Nu, kad viņš izgāja no tās ēkas, viņš nevarēja redzēt vairāk nekā tad, kad viņš uz turieni atnāca. Taču viņš zināja, ka es viņu nepazinu un ka tur noteikti ir jābūt kaut kādai pārdabiskai Būtnei, lai to pateiktu; jo viņš zināja, ka es par viņu neko nezinu. Un viņš pieņēma to Personu, nevis mani, bet To, kurš runāja.

Un, lūk, kas notika, kā viņi nākamajā rītā atskaņoja radio visā valstī; ka tonakt ceļā uz mājām, apmēram divos naktī, viņš sāka redzēt automašīnas gaismas, kas mirgoja viņam priekšā. Un nākamajā rītā viņš iejoņoja savā draudzē, metodistu draudzē, un tur viņi bija... Viņš sacēla tādu jucekli, ka viņš tika izmests ārā. Un tad viņš devās pa ielu, ieiedams vienā draudzē un tad nākošajā, lai liecinātu. Un tas izraisīja satraukumu.

7 No slimnīcām bija atbraukuši daudzi cilvēki, un viņi gribēja, lai par viņiem palūdz. Kad mēs izgājām ārā uz turieni, daži vīri palīdzēja man tikt līdz ātrās palīdzības mašīnai, kur gulēja tipiska Arkanzasas mamma, viņa mira no vēža. Un viņas vīrs domāja, ka viņa ir mirusi, jo viņa tikko kā bija iegājusi komā, patiešām. Un viņa...viņa klusi gulēja, un viņas vīrs bija nometies ceļos ātrās palīdzības aizmugurē, kur mani ielaida šoferis. Un viņš sacīja: "Brāli Branham, viņi tik ļoti vēlējas, lai tu par viņu palūdz." Sacīja: "Viņa bija laba sieviete." Sacīja: "Viņa palīdzēja...bija ecēšas uz šiem te zemes kukuržņiem, un viņa padarīja mani par to, kas es esmu." Un sacīja: "Viņa ir piecu bērnu māte. Un viņš sacīja: "Es pārdevu savu fermu un ieliku viņu slimnīcā, un pēdējais, ko mēs pārdevām, bija mūsu pajūgs. Dakteri cīnījās, kā vien varēja," viņš sacīja, "lai izglābtu viņas dzīvību, taču no viņas atteicās un aizsūtīja mājās. Un, lai tiktu līdz ātrajai palīdzībai, kas mūs atvestu, viņa pārdeva savas kazenes, kuras mēs bijām iekonservējuši pirms diviem gadiem, lai dabūtu naudu ceļam. Un nu viņa guļ mierā; viņa ir mirusi."

8 Un es paņēmu viņu aiz rokas, bet viņš nometās ceļos savā izdilušajā salāpītajā krekļā. Un, kad es palūdzu tādu nelielu lūgšanu, man šķita, ka es redzu, ka grumbas uz viņas pieres it kā saraujas. Sātans man sacīja: "Protams, tu zini, ka tā tikai muskuļu reakcija. Viņa ir mirusi." Taču, kad es turpināju lūgties, viņas roka, lūk, šādi satvēra manējo. Un sātans atkal sacīja: "Tie ir tikai muskuļi." Taču es tikai turpināju lūgties.

Pēc dažiem brīžiem viņa piecēlās un sacīja: "Kas tu esi?" Bet viņas vīrs bija tik ļoti pārņemts ar šo savas mīļās sievas atdzīvošanos, viņš apskāva viņu, sāka kliegt: "Māt!"

Es izlavījos ārā pa ātrās palīdzības durvīm un es sacīju: "Vai varat mani aizvest atpakaļ uz platformu?"

Un tas cilvēks sacīja: "Starp šo vietu un durvīm ir divi tūkstoši cilvēku." Viņš sacīja: "Es aizvedīšu tevi tur apkārt automašīnu stāvvietas aizmugurē, un paskatīsimies, vai mums izdosies iekļūt."

9 Un vienkārši, lai parādītu, ka Dievs respektēs tos, kas ir izsalkuši un izslāpuši pēc taisnīguma. Kad mēs nokļuvām līdz vietai, kur stāvēja nolīgto autobusu rinda, es izdzirdēju kādu skaņu. Un es paskatījos, un tā bija jauna melnādaina meitene, labi ģērbta. Tajā laikā Arkanzasā bija stingra rasu segregācija. Un viņa bija akla, un viņa centās sameklēt ceļu, saukdama savu tēti. Es ievēroju viņu, jo viņa bija tāda pagara, un viņa sacīja: "Ak, tēti, kur tu esi?" un taustījās ar savām rokām, un sacīja: "Vai kāds palīdzēs man sameklēt manu tēti?"

Nu, es stāvēju uz vietas. Neviens mani nepazina, jo es visu laiku biju bijis iekšā dievnamā, un viņi nevarēja tur pienākt klāt. Tāpēc es vienkārši tur kādu brīdi stāvēju un skatījos uz viņu. Un viņa sacīja: "Palīdziet, lūdzu, kāds man atrast manu tēti." Šķita, ka neviens nepievērs viņai nekādu uzmanību. Bet es stāvēju uz vietas, viņu vērodams. Viņa nāca, virzoties cauri pūlim.

10 Un es aizdomājos par aklo Annu templī, kad viņa bija tik ilgi lūgusi, gaidīdama Israēla mierinājumu, un kad viņi atnesa mūsu Kungu uz Templi, lai darītu Viņam saskaņā ar likuma paražu, Svētais Gars veda viņu cauri pūlim, viņa bija akla, uz to vietu, kur bija Viņš. Un es nekustoties

stāvēju. Un jaunā sieviete virzījās uz priekšu un visbeidzot viņa grīlodamās pienāca tieši pie manis. Viņa sacīja: “Piedodiet,” un viņa devās tālāk. Un es sacīju: “Ko tu meklē, jaunkundze?”

Viņa sacīja: “Ser, es meklēju savu tēti.” Viņa sacīja: “Man ir... Mēs atbraucām šurp no Memfisas, lai satiktu to dziedinātāju.” Un sacīja: “Mans tētis mēģināja atrast veidu, kā lai mani dabū tur iekšā, un viņš pateica, lai es nekur neeju, bet cilvēki izstūma mani no tās vietas, un pazaudēju to vietu, kur es stāvēju; un es esmu akla, un es nezinu, kā lai atgriežas. Vai jūs nebūtu tik laipns,” viņa sacīja, “lai palīdzētu man tikt līdz autobusam, kur mans tētis varēs mani atrast?”

11 Nu, tas izklausīsies kā liekulība, taču es sacīju: “Kā tu sacīji, ko tu atbrauci uz šejieni satikt?”

Viņa sacīja: “Es atbraucu, lai satiktos ar to dziedinātāju.” Viņa sacīja: “Redziet, ser, es jau daudzus gadus esmu akla.” Un viņa sacīja: “Šorīt es pa radio dzirdēju par kādu cilvēku, kurš atguva savu redzi.” Un sacīja: “Tētis sadabūja naudu, un mēs tikām nolīgtajā autobusā, un es atbraucu, lai viņu satiktu. Un tagad viņi saka, ka nav pat iespējams tikt tuvumā pie tās ēkas.”

Es sacīju: “Tu taču netici tādām blēņām, vai ne?” Un es sacīju: “Tādās dienās, kad mums ir tik labi ārsti...”

Viņa sacīja: “Taču saprotiet, ser, viņi man nekādi nevar palīdzēt.”

Un es sacīju: “Vai tu gribi man pateikt, ka tu tici, ka tā cilvēka lūgšana varētu kaut ko izdarīt man vai tev?”

Un, lūk, ko viņa pateica. Es nekad to neaizmirsīšu. Viņa sacīja: “Es pateikšu jums, ko es darīšu. Ja jūs vienkārši palīdzēsiet man tikt tur, kur ir tas cilvēks, tad es atradīšu savu tēti.” Kāds tas bija pārmetums man!

12 Es aizdomājos par aklo Faniju Krosbiju. Viņa droši vien bija dzirdējusi par to, kā tika dziedināts kāds cits cilvēks, cits aklais, un es aizdomājos par Faniju Krosbiju, kad viņa rakstīja:

Neej garām, dārgais Glābēj,

Klausi manu saucienu;

Kamēr citi sauc uz Tevi,

Neej garām man.

Tu mans īstais prieka Avots,

Dzīvē laime vienīgā;

Un par visu citu dārgāks

Šeit un Mūžībā.

Un, kamēr Dievs dziedina “Angelus Templī”, Viņš var dziedināt arī šajā augšistabā. Viņš ir tas Dievs, kurš vakar dziedināja to cilvēku tai ratiņkrēslā, piecēla no nestuvēm ar vēzi slimo, lai tas priecājas, bet viņš iepriekš pat pakustēties nevarēja. Tas, kurš dziedināja mazo Rikiju, Tas, kurš aizsūtīja to vēsti pāri visai jūrai un runāja uz to sievieti, kas mira no diabēta, un šorīt šeit sēž viņas māsa; atzvanīja. Viņš ir tas pats Dievs šobrīd.

13 Un es paskatījos uz viņu, un es viņai sacīju: “Es... Varbūt es esmu tas, kurš tev ir jāsatiek.” Redziet, kā Dievs visu dara vienkārši pilnīgi pareizi. Kāpēc es tiku aizvests uz turieni? Viņa, lūk, šādi sagrāba mani aiz manas žaketes atloka, un viņa sacīja: “Vai tu esi tas dziedinātājs?”

Un es sacīju: “Nē, māsa, es neesmu. Es vienkārši esmu tavs brālis.”

Viņa sacīja: “Es gribu satikt to dziedinātāju.”

Un es sacīju: “Es ceru, ka viendien Tu viņu satiksi, un es ticu, ka tā būs.”

Viņa sacīja: “Kāds ir jūsu vārds?”

Un es sacīju: “Brālis Branhams.”

Viņa sacīja: “Tieši jūs es gribēju satikt.”

Un es sacīju: “Lūk, neviens mani nepazīst. Es palūgšu par tevi, bet lai tas nekļūst zināms. Paņem savu roku...” Bet es nespēju atraut viņas rokas no mana atloka. Viņa bija to satvērusi uz dzīvību vai nāvi. Un es pateicu viņai: “Es varu palūgt, ja tu ticēsi.”

Viņa sacīja: “Neko citu es jums neprasu.” Un mēs noliecām mūsu galvas un, kamēr mēs lūdzāmieš, atskanēja spalgs klieziens. Un viņa metās uz priekšu, cik vien spējama, grūstīdama cilvēkus uz visām pusēm, un viņa nokrita uz zemes, skaļi kliegdama: “Es, kas reiz biju akla, tagad varu redzēt!”

Pirms dažām nedēļām es no viņas saņēmu vēstuli. Ak, viņas redze ir 20/20. Viņai nav pat brilles jānēsā vai vēl kaut kas. Tā ir apbrīnojama Dieva žēlastība, kas to visu dara. Tas ir kaut kas, ko Jēzus Kristus iedeva Savai draudzei, lai tā priecātos par privilēģiju, ko dod laba veselība.

14 Es atceros to vakaru. Noslēgumā es gribētu pateikt sekojošo. Kad Tas Kungs iedeva man kalpošanu lūgties par Viņa bērniem... Kā jūs zināt, es uzaugu nabadzīgā namā, un tieši tāpēc es esmu neizglītots un es nemāku runāt, un tā tālāk. Taču es prasīju Tam Kungam: “Es negribu būt ievērojams. Es negribu būt populārs, es vienkārši gribu būt godīgs, neko citu es nevēlos, lai jūs zinātu, ka es saku jums patiesību, jo es pārstāvu Viņu.

Un, kad es sāku darbalaukā lūgties par slimajiem, man nebija uzvalka, ko uzvilkt. Bet es nekad dzīvē neesmu vācis ziedojumus. Un mans brālis, toreiz vēl grēcīgs zēns, tai laikā nokļuva autoavārijā, un viņi pilnībā sagrieza viņa drēbes. Un viņš atdeva man to veco uzvalku. Un bikses bija diezgan pamatīgi saplēstas. Un mana sieva aizgāja uz to desmit centu veikalu, dabūja dažus no tiem ielāpiem, kurus jūs gludināt ar gludekli, ziniet. Un diezgan labi salāpīja tās bikses, bet kabata bija atrauta. Un es dabūju adatu un diegu un tā kā aizšuvu to kabatu, ziniet, salāpīju to, to sašuvu. Bet es neesmu pārāk manīgs ar adatu.

15 Un es atceros, kad viņi stādīja mani priekšā tādiem kalpotājiem, kādi mums ir šeit šajā rītā, es biju tāds kā nokaunējies par to žaketi. Tas bija labajā pusē, un tas ir...man bija jāsniedz labā roka. Tāpēc es savu roku, piedurkni turēju lejā virs tās saplēstās kabatas, un sniedzu savu kreiso roku, lai paspiestu roku tiem kalpotājiem, un sacīju: “Piedodiet par kreiso roku, bet tā ir tuvāk manai sirdij.” Bet lieta bija tāda, ka man bija kauns par to veco, saplēsto kabatu.

Taču, kad tie cilvēki ieraudzīja to jauno etiopiešu meiteni, kura atguva redzi, tur stāvēja kāds vecs vīrs ar nūju un izkropļotu kāju; viņš sacīja: “Es zinu, kas tu esi, brāli Branham. Es stāvu šajā lietū jau trīs dienas. Ja vien tu paprasīsi Dievam, Dievs dziedinās manu kāju.” Ko gan var izdarīt tādā brīdī?

Es sacīju viņam: “Manu brāli, ja tu tici, ka Jēzus nomira un trešajā dienā atkal augšāmcēlās, lai padarītu to visu iespējamu, tad atdod man savu nūju.” Un, kad viņš atdeva nūju, viņš nejokoja, viņš tā arī domāja. Un es ar savām divām acīm ieraudzīju, ka tā izkropļotā pēda iztaisnojās; un viņš palēcās gaisā un sāka spalgi kliegt.

Četri vīri pietraucās un ieskāva mani, bet cilvēki, mātes ar saviem mazuļiem, centās tikt pietiekami tuvu, lai tikai pieskartos tai vecajai noskrandušajai žaketei, un Dievs viņus dziedināja. Tā nebija tā noskrandusī žakete, ne arī tas, kas to nēsāja. Tas bija Kungs Jēzus, kurš ir šeit šajā rītā, pagodinādams viņu ticību. Viņš ved mūs noslēpumainos veidos, jo Viņš mūs mīl. Viņš padara to tik

vienkāršu, ka tas pāriet virs gudro un prātnieku galvām, kā jau Viņš sacīja, ka tā būs, un Viņš atklāsies mazuļiem, kas mācīsies.

16 Es esmu pietiekami jūtīgs pret Svēto Garu, lai tagad saprastu, ka šajā ēkā šeit ir daudzi cilvēki, kas cieš. Un kāpēc gan neatrisināt to tagad un nepieņemt to, ko Jēzus ir izdarījis jūsu visu dēļ? Tas pats Dievs, kas bija tai vietā tovakar, ir tas pats Dievs, kas ir šeit šobrīd. Un jums ir tās pašas vajadzības, kas bija viņiem. Un Viņš nešķiro cilvēkus. Rakstiem ir taisnība. Šīs lietas tiek darītas, lai apstiprinātu, ka mēs dzīvojam pēdējās dienās, Tā Kunga Atnākšanas ēnā.

Gluži kā viens runātājs nesen sacīja, kad bija aicināts kabinetā pie prezidenta, un tā tālāk, lai uzdotu jautājumu: “Ko lai dara?” Tur neko nevar darīt. Vienkārši esiet gatavi satikt To Kungu. Mēs esam grēkā iztērējuši mūsu žēlastības dienu, un ir atlikusi tikai viena lieta, un tā ir Tā Kunga Atnākšana. Un šīs zīmes un brīnumi, kurus jūs redzat notiekam, ir...

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1959. gada 11. aprīli Losandželosā, Kalifornijas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 59-0411b ilgst 23 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2021. gadā.